

slut ikke en Forbudslov, det er Lovbestemmelser, hvorefter man giver de paagældende lokale Myndigheder Ret til at begrænse de Næringsvirksomheder, der gaar ud paa at forhandle eller udskænke stærke Drikke. Alle Partier er jo enige om, at der dér skal være en Begrænsning, der er ingen, der holder paa den frie Næringsrets Udøvelse paa dette Omraade, saa Meningerne kan jo højest være delt om, i hvor vid Udstrækning denne Begrænsning skal finde Sted.

Efter disse Udtalelser vil jeg kun sige ganske faa Ord om de Hoveduoverensstemmelser, der er; jeg skal ikke komme ind paa de enkelte mindre Uoverensstemmelser, der er mellem de to Indstillinger. Det første jeg da skal omtale, er Uoverensstemmelsen mellem de to Indstillinger med Hensyn til § 19, med Hensyn til Gæstgiverbevillinger paa Landet. Her er Forholdet efter den gældende Lov det, at dér har den lokale Myndighed ingen afgørende Indflydelse paa, om der kan gives Bevilling til Gæstgiveri med Ret til Udskænkning af stærke Drikke; men saa er Forholdet her ogsaa det, at disse Gæstgivere kun maa skænke for dem, der bor i Gæstgiveriet, og for rejsende. Nu er det aldeles ugørligt ved en Fortolkning af Lovens Bestemmelser enten i Administrationen eller ved Domstolene at fastslaa en bestemt Regel for, hvad der i disse Tilfælde kan forstaas ved rejsende, saa det er umuligt baade for den, der søger Gæstgiveriet, og for Gæstgiveren selv bestemt at afgøre, om han overtræder Loven eller ikke ved at servere for vedkommende. Saadanne Forhold bør ikke opretholdes. Disse Forhold har ført til, at Gæstgivere i Landkommuner nærmest er gaaet over til at udøve almindelig Beværtneringsvirksomhed. Men naar Forholdene faktisk er saaledes, har vi fra Flertallets Side fundet det ganske naturligt, at man fører dette ind under samme Bestemmelser, som gælder for Beværtninger, altsaa lægger den afgørende Myndighed hos den lokale Styrelse.

Den næste Uoverensstemmelse, jeg skal omtale, foreligger med Hensyn til § 27 angaaende Handel. Naar man ser paa Forholdene ude i Landet, ikke mindst oppe i det nordlige Jylland, saa er Forholdet f. Eks. for Aalborg Amts Vedkommende det, at der findes ikke mindre end 26 Kommuner, hvoraf flere grænser op til hinanden, hvor der ikke kan købes Spiritus hverken i Beværtninger eller i Udsalgssteder. Nu vilde det jo være aldeles urimeligt, om man fra en overordnet Bevillingsmyndigheds Side skulde paatvinge saadanne Kommuner en

Spiritushandel, og derfor indfører vi nu den Bestemmelse, at man ikke fra Amtsrådets Side kan give Tilladelse til Handel med stærke Drikke i Landkommuner, undtagen Sogneraadet har givet sit Samtykke dertil. Sogneraadets Samtykke til Tilladelse til Handel med eller Udskænkning af stærke Drikke i Landkommuner er derfor en absolut Betingelse for, at Tilladelse kan gives. For øvrigt kunde jeg tilføje, at det i Forvejen er blevet den almindelige Regel over hele Landet, at Amtsradet spørger Sogneraadet, og det vil vist ikke kunne paa vises — i hvert Fald er det ikke mig bekendt, og jeg ved, at man i Indenrigsministeriet heller ikke er bekendt med noget saadant —, at Amtsradet i noget Tilfælde har givet sit Samtykke til Handel med stærke Drikke mod Sogneraadets Villie. Det er altsaa nærmest den gældende Praksis, man her lovfæster.

Den tredje Uoverensstemmelse, jeg vil omtale, angaar Kommuneafstemningen. Kommuneafstemning har været praktiseret her i Landet siden 1907, da man begyndte paa Kommuneafstemninger angaaende Bevilling til Beværtning med stærke Drikke i Landkommunerne. Det var oppe i min nærmeste Nabokommune, man begyndte. De Forhold har vi haft Lejlighed til at se paa nærmere Hold gennem den lange Aarrække, i hvilken de nu er blevet praktiseret ud over det ganske Land. Den Praksis, man har fulgt, har været den, at det almindelige Flertal har været afgørende; men ganske vist har Bevillingsmyndighederne i adskillige Tilfælde sagt: Nej, dette Flertal er for lille, eller: Deltagelsen har været saa lille, at man ingen Hensyn kan tage til Udfaldet. Men i sin store Almindelighed kan disse Afstemninger siges at have været vejledende for Bevillingsmyndighedernes Afgørelser, og ikke alene vejledende, men jeg tør ogsaa nok sige afgørende for, om Bevillingen er blevet givet eller ej; Sogneraadene tager Hensyn til dem, Amtsrådene tager Hensyn til dem, og Indenrigsministeriet tager Hensyn til dem. Der er saaledes her i Virkeligheden Tale om en Lovfæstelse af den Praksis, der har været fulgt gennem flere Aar, og naar en saadan Praksis skal følges i Fremtiden, er det ikke alene praktisk, men nødvendigt, og alle Parter er bedst tjent med, at den kommer ind under faste og lovbundne Former, saa ved man baade i Kommunerne, i Administrationen og i Amtsrådene, hvad man har at rette sig efter. Det er derfor efter min Mening en stor Vinding, at man faar disse Bestemmelser lovfæstet.